

så dette, at Domstolen benytter sig selv som dynamisk redskab for at udvide Unionens magt på landenes bekostning, og derfor kan Enhedslisten ikke støtte dagsordenen, men må tværtimod stemme imod den.

Vi er altså tilhængere af indsatsen mod svig, og mange dele af det program, udenrigsministeren har fremlagt vedrørende svigbekæmpelse, kan vi naturligvis støtte.

Men når problemet kommer til hele spørgsmålet om reglerne på det indre marked osv. osv., er det altså langt mere kompliceret, og dér kan vi ikke være med til at underskrive, at Domstolen og Europa-Parlamentet skulle have øgede muligheder for at sætte de nationale beslutninger ud af kraft.

Hvis man f.eks. ser på spørgsmålet om subsidier, statsstøtte på forskellige områder i Unionen, er det sådan, at en række store lande yder ganske voldsom statstøtte. Det gælder f.eks. i den tyske kulindustri, hvor man til hver tysk arbejdsplads, så vidt jeg har fået oplyst, inden for kulindustrien yder 70.000 D-mark eller ca. 275.000 kr. om året, og denne statsstøtte skal fortsætte frem til år 2005.

Der er altså områder, hvor der ydes ganske massiv statsstøtte. Og hvad indebærer denne statsstøtte? Ja, den indebærer, at man i stedet for at satse på udvikling af vedvarende energi og miljøvenlig teknologi kører videre med en forkert energipolitik.

Det samme er tilfældet i England. I Frankrig ser vi voldsomme beløb i statsstøtte til f.eks. Air France – 24 mia. kr. har den franske stat givet til omstrukturering af Air France. Det græske Olympic Airways har fået 15 mia. kr. og det spanske selskab Iberia 5,5 mia. kr. i støtte. Ekko Stahl i det tidligere Østtyskland har fået 4 mia. stålpenge. I banksektoren har Crédit Lyonnais i Frankrig fået 13 mia. kr. i statsstøtte. Og sådan kunne man blive ved.

Og så står Danmark tilbage og kan overveje, om vi skal anlægge retssager og forsøge at få dømt de store magter i Unionen for overtrædelse af statsstøttereglerne. Det er jo en tabende strategi. Alle i Danmark ved, at man naturligvis ikke kan lave disse ting om ved at bruge Domstolen som instrument til at få stoppet statsstøtten i EU. Det er en håbløs strategi, for EU kan naturligvis ikke tvinge lande som Frankrig og Tyskland til at opgive en erhvervs- og industripolitik, som de er fast besluttede på at føre.

Så kan man være nok så meget liberalist og svinge med alle mulige liberale faner, men det

er en nederlagsstrategi, som vil føre til, at Danmark afskærer sig fra at yde fornuftig statsstøtte til f.eks. omlægning af landbruget i økologisk retning, støtte til udvikling af kollektiv trafik og støtte til målrettet industriudvikling i økologisk retning.

Der er masser af steder, hvor jeg uden overhovedet at tage hensyn til det indre markedes bestemmelser vil støtte, at vi her i Danmark yder præcis og målrettet statsstøtte til at påvirke udviklingen i erhvervslivet.

Det er også, fordi jeg er fundamental modstander af den liberalisme, som ligger i det indre marked. Hvis vi fra dansk side fører denne håbløse liberalistiske kamp imod statsstøtten i EU, kan vi måske anlægge nogle retssager. Det kommer der ikke noget ud af, for magtforholdene tillader det ikke. Til gengæld kan vi sidde tilbage som den duks, der selv er afskåret fra at yde statsstøtte på fornuftige betingelser til fornuftige formål. Og så har vi virkelig for alvor skudt os selv i foden, alt sammen i liberalismens navn.

Det vil Enhedslisten ikke være med til. Vi vil godt være med til at diskutere her i Folketinget, hvordan man fra dansk side kan spille ud med en fornuftig international aftale om retningslinjer for statsstøtte, men den kan ikke blive liberalistisk. Det fører ingen steder hen, for liberalismen er en illusion.

Jeg vil også komme ind på et andet problemfelt i dagsordenen. Der er en række områder, hvor vi fra unionsmodstandernes side må sige, at vi simpelt hen ikke kan anerkende Domstolens beføjelser, og denne dagsorden lægger jo op til, at man anerkender Domstolens beføjelser. Det gælder f.eks., hvis man vil tilsidesætte den danske miljøgaranti. Det gælder f.eks., hvis man fra Unionens side vil blande sig i socialpolitik. Og det gælder, hvis man vil indføre såkaldte maksimumdirektiver på miljøområdet, som forhindrer, at vi selv fastsætter bedre bestemmelser her i Danmark. Jamen skulle vi så med en dagsorden her i Folketinget opfordre Domstolen til at dømme os selv, fordi vi her i Danmark fastholder bedre miljøregler? Det ville være en absurd situation at komme ud i. Også dér ville vi så have skudt os selv ganske forfærdeligt i foden.

Der er altså det ene problem efter det andet i denne dagsorden, hvis man går den igennem. Det samlede resultat, når vi i Enhedslisten analyserer dagsordenen, er altså, at vi bliver nødt til at stemme imod den, selv om jeg gerne vil un-